

RIKSIDROTTSFÖRBUNDET

RF 924/09-03

30 mars 2010

Finansdepartementet

Remissvar på betänkandet "Mervärdesskatt för den ideella sektorn, mm" (Ds 2009:58)

Sveriges Riksidrottsförbund (RF) har beretts tillfälle att yttra sig över betänkandet "Mervärdesskatt för den ideella sektorn, mm". Svaret har behandlats av RF:s styrelse (RS) vid sammanträde 2010-03-03.

1. Inledning och sammanfattning

Svensk idrott omfattar mer än tre miljoner medlemmar organiserade i drygt 20 000 lokala allmännyttiga föreningar, som i sin tur är samlade i RF:s medlemsförbund, de 70 specialidrottsförbunden (SF). Den övervägande majoriteten av föreningarna har förhållandevis få medlemmar och låg omsättning. De drivs nästan uteslutande med hjälp av ideella insatser. Det är dessa ideella ledare och deras arbete som samhället har anledning att, och även har sagt sig vilja, underlätta för.

Det viktigaste skälet till att allmännyttiga ideella föreningar idag är skatterättsligt gynnade är att de utgör en positiv kraft i samhället, inte bara genom sin faktiska verksamhet utan också genom själva föreningslivets positiva betydelse. Enkelheten för medborgare att både bilda och driva föreningar för att främja gemensamma intressen är en grundpelare i den svenska demokratin, liksom i våra nordiska grannländer.

Självklart ska idrottsrörelsen med dess idrottsföreningar och –förbund, liksom alla andra, följa de lagar och regler som gäller på skatte- och avgiftsområdet. För att de ska kunna göra det krävs dock att regelsystemet är begripligt och inte alltför administrativt belastande även för den ideella idrottskassören.

RF:s bedömning är att de förslag som den nu aktuella utredningen presenterar skulle innebära stora kostnader och inte minst väsentligt ökad administration för många föreningar och förbund. Det gäller såväl förslaget om att den ideella sektorns organisationer föreslås ingå i begreppet "beskattningsbar person" som förslaget att den frivilliga skattskyldigheten vid lokaluthyrning slopas och ersätts av en obligatorisk mervärdesskatt.

Utredningens utgångspunkt är att Sveriges nu gällande lagstiftning på mervärdesskatteområdet inte stämmer överens med EU:s momsdirektiv och därför måste ändras. Redan denna utgångspunkt kan diskuteras mot bakgrund av att flera av EU:s medlemsstater med liknande undantag, till exempel Finland, har intagit en annan ståndpunkt. Men även om den skulle vara korrekt menar RF att den svenska regeringen, utifrån den ideella sektorns stora samhällseliga betydelse, bör försvara det svenska regelverket gentemot EU och, om så behövs, ta upp en diskussion om en översyn av Direktivet.

RF pekar i det följande på ett flertal frågeställningar som bör finnas med i en sådan dialog. En eventuell andrahandslösning är möjligheten att "friköpa" den ideella sektorn från momsdirektivets effekter, genom att kompensationsredovisa en uppskattad omsättning till momsbasen för den svenska EU-avgiften.

RF lyfter också en rad exempel på oklarheter och olika tolkningsmöjligheter i utredningens förslag. Förutom att för idrottsorganisationerna negativa tolkningar skulle komma att få stora ekonomiska effekter visar också otydligheterna på de juridiska och administrativa problem förslagen skulle innebära om de genomförs. Om regeringen, i motsats till RF:s utgångspunkt, väljer att gå vidare med förslagen är det viktigt att redovisningsgränsen, nu föreslagen till 250 000 kronor, sätts avsevärt högre och i vart fall inte lägre än den högsta som tillåtits för någon annan medlemsstat.

RF avvisar vidare helt förslaget om ett slopande av den frivilliga skattskyldigheten för lokalupplåtelse m.m. Att den ideella sektorn ska betala för att tillgodose fastighetsbranschens kommersiella önskemål är en väg idrottsrörelsen aldrig kan acceptera.

En diskussion om skatterättsliga frågor blir lätt skatteteknisk. RF vill dock trycka på betydelsen av att den utgår ifrån en politisk uppfattning och vilja. Dagens skatteregler för den ideella sektorn bygger på en syn på betydelse av föreningslivet och dess ideella arbete, vilken ligger till grund för bestämmelser som gynnar de allmännyttiga ideella föreningarna i förhållande till kommersiell vinstdrivande verksamhet. I EU:s regelverk görs inte denna åtskillnad. Därför skulle en fullständig EU-anpassning leda till ödesdigra konsekvenser för det frivilliga föreningsliv vi ser som en av vårt lands viktigaste tillgångar. Den grundläggande frågan är därför politisk: Vilket föreningsliv vill vi ha i Sverige i framtiden?

2 - Remissvarets disposition

Detta remissvar är disponerat utifrån betänkandets tre huvudförslag.

- De olika förslagen om en anpassning till EU:s Momsdirektiv, inkluderande de föreslagna undantagen
- Förslaget om en fakultativ redovisningsgräns vid 250 000 kr
- Förslaget om ett slopande av den frivilliga skattskyldigheten avseende fastigheter, mot ett införande av obligatorisk skattskyldighet vid uthyrning av verksamhetslokaler etc

3 - De olika förslagen om en EU-anpassning till Momsdirektivet inkluderande de föreslagna undantagen

3.1 Slopandet av nuvarande yrkesmässighetsregel i 4 kap 8 § MvL

RF väljer först att ta upp en diskussion om nödvändigheten av de föreslagna lagändringarna om beskattningsbar person etc. utifrån det gällande Direktivet. Liksom den föregående Mervärdesskatteutredningen (SOU 2002:74) konstaterar även denna utredning att så är fallet. Det RF saknar så gott som helt i det aktuella betänkandet, och som heller inte utreddes speciellt djupt av Mervärdesskatteutredningen, är hur den ideella sektorn – i den mån den existerar i övriga medlemsstater i EU – rent *faktiskt* behandlas inom ramen för respektive stats momssystem. Enligt utredningens direktiv skulle utredningen, i den omfattning den ansåg rimlig, belysa situationen för ideell verksamhet i andra EU-länder i mervärdesskattehänseende. Eftersom någon sådan belysning inte finns i betänkandet kan det uppfattas som att utredningen ansett att Mervärdesskatteutredningens ca åtta år gamla uppgifter härom utgjort tillräckligt underlag för sina förslag.

Det finns dock anledning att känna en viss tveksamhet. Det finns exempel på hur medlemsstater kan förhålla sig i situationer där deras interna regelverk kanske inte i alla delar

överensstämmer med Direktivet där en medlemsstat som inte vill att en presumtiv regelavvikelse skall klarläggas väljer att inte besvara en enkät, eller i sitt svar utelämnar väsentlig information. Även Sverige har agerat på detta sätt.

Ett sådant beslut kan vara strategiskt riktigt. Men vad RF vill peka på med det förda resonemanget är att om ett flertal andra medlemsstater kommer till samma slutsatser när enkäter ska besvaras eller när tillfälle att lämna inlagor i processer ges så kommer bilden av den faktiska hanteringen i medlemsstaterna att bli felaktig.

RF kan inte idag presentera en bättre, eller annorlunda analys av situationen i EU:s medlemsstater, men har utifrån bristerna i utredningarnas underlag känt sig föranlåten att anlita en större internationell revisionsbyrå för att den vägen få fram den rent faktiska hanteringen av den ideella sektorn i dessa länder.

Vi vill dock redan nu peka på två exempel som enligt vår mening visar att utredningens slutsatser om nödvändigheten av att anpassa momsreglerna inte är självklara.

Den ena är den information som RF fått avseende Finlands hållning till EU-kommissionen, när det gäller det med Sverige identiska fördragsbrottsförfarande som landet är indraget i. Finland har en näst intill likalydande momsregel som Sveriges avseende de allmännyttiga ideella föreningarnas behandling, men har till skillnad från Sverige nyligen meddelat EU-kommissionen att man inte delar dess uppfattning om att momsregeln strider mot Direktivet. Den finska regeringen anser att den uppnår Direktivets syften på området, om än med annan teknisk lösning, och har därför inte någon avsikt att förändra den finländska lagstiftningen.

RF anser att Sverige med kraft intar samma hållning som Finland. I förlängningen kan en sådan hållning troligen leda till att Sverige som medlemsstat dras inför EU-domstolen, och i så fall tillsammans med Finland. Då kommer Sverige att ges tillfälle att i processen argumentera för de båda ländernas syn på hur Direktivet – om det nu ska tolkas som EU-kommissionen anser – hämmar den ideella sektorns verksamhet i våra länder. Det är troligt att även några av resterande 25 medlemsstater kommer att ansluta sig till den nordiska hållningen. Om inte en process till förändring av de aktuella reglerna i Direktivet vid den tiden redan har påbörjats, vilket är RF:s förhoppning.

Den andra omständigheten RF vill åberopa är redogörelsen i Mervärdesskatteutredningens betänkande del 2 avseende Italiens regelverk och behandling av den ideella sektorns ”ideella aktiviteter” (s 221 – 224). Oavsett om det som beskrivs där om till exempel så kallade ONLUS-föreningar mm. var i överensstämmelse med gällande tillämpning i Italien eller inte, borde det åtminstone ha föranlett den senaste utredningen att närmare undersöka omständigheterna. Om det har skett framgår i varje fall inte av betänkandet.

RF skrev 2003 med anledning av bland annat det italienska exemplet i sitt remissvar på Mervärdesskatteutredningens betänkande:

”Dessutom kan man av utredningens egna kartläggningar och uppfattningar dra slutsatsen att andra medlemsstater – framförallt bland de ursprungliga – synes ha regelverk som på väsentliga punkter avviker från direktivets eftersträfvade konformitet. Som exempel kan nämnas Italiens regelverk som i vart fall enligt utredningens beskrivning i bilaga 4 i mångt och mycket kan anses likna Sveriges. Det innehåller ett undantag från beskattning för de organisationer som uppfyller kraven på att betraktas som ONLUS. Detta är såvitt RF kan förstå inget annat än en undantagsregel som är lika subjektbaserad som Sveriges nuvarande undantag i 4 kap 8 § MvL från beskattning för vissa finansieringsverksamheter som bedrivs av allmännyttiga ideella föreningar.

Utifrån detta konstaterande ställer sig RF frågan varför Sverige inte skulle kunna bibehålla nuvarande regelverk, när bl a Italien som en av de ursprungliga medlemsstater – som faktiskt varit

med och arbetat fram och beslutat om det sjätte momsdirektivet – anser sig kunna tolka direktivets krav utifrån inhemska syften och målsättningar. Motsvarande synsätt kan säkerligen göras gällande mot såväl andra ursprungliga som genom åren nytillkomna medlemsstater i EU.

RF konstaterar att utredningen inte bifogat sin enkät till sitt betänkande. Det hade varit önskvärt att kunna konstatera vilka frågor som utredningen rent faktiskt har ställt till övriga medlemsstater. Av betänkandet framgår dock att man bl a frågat om länderna har infört någon/några av de undantagsregler för ideell verksamhet som direktivet medger, och redogör sedan för de svar man fått. Det framgår dock inte om medlemsstaterna över huvud taget anser att undantagen är nödvändiga för deras ideella verksamhet. Det är inte otänkbart att det i enskilda stater kan vara så att man anser direktivets undantagsregler vara obehövligen, eftersom den ideella sektorns verksamhet – eller delar av den – ändå inte betraktas som momspiktig p.g.a. deras behandling enligt övriga interna regler.

Den genomförda enkäten kan mot bakgrund av den varierande svars kvalitén knappast anses ha givit ett tillförlitligt underlag för utredningens överväganden och beslut. I vart fall inte som något tungt vägande skäl för att Sverige skall känna sig tvingat att genomföra föreslagna lagändringar. Trots det hänvisar utredningen gärna till enkätsvaren. Inte minst när utfallet kan anses tala för utredningens förslag. Vid motsatsen är hänvisningarna inte lika ofta förekommande. RF:s uppfattning är att utredningen i objektivitetens namn borde ha kunnat vara tydligare i sina slutsatser, och faktiskt konstaterat att det finns ett flertal medlemsstater som inte har ett direktivkonformt regelverk, och dessutom inte verkar ha för avsikt att införa ett sådant.

När nu ingen rättvisande analys av den faktiska hanteringen av den ideella sektorn i övriga medlemsstater finns – i varje fall inte med något större djup - anser RF att finansdepartementet måste genomföra en sådan innan eventuella lagändringar med många gånger förödande effekter för den ideella sektorn genomförs.

Om det efter en sådan djupgående analys konstateras att lagändringar i riktning mot vad utredningen föreslår i sitt betänkande är nödvändiga, vill RF väcka frågan om det i så fall finns formella möjligheter för Sverige ”att köpa ut” den ideella sektorn från effekterna av Direktivets hämmande krav? Enligt vad RF erfarit finns det exempel på sådana uppgörelser med EU-kommissionen vad avser Sveriges rätt att inte följa Direktivets krav på momshanteringen för second hand-verksamhet, liksom för entréavgifter till idrottsevenemang. Enligt uppgift ska Sverige i sitt mombasunderlag till EU-kommissionen tilläggsredovisa en beräknad momspiktig omsättning för dessa överenskommelser.

Vad en sådan motsvarande överenskommelse för den ideella sektorn kan komma att kosta Sverige om den uppnås har RF ingen uppfattning om. Men eftersom utredningen, enligt direktiven ska föreslå kompenserande åtgärder för den ideella sektorn ”så att det sammantagna ekonomiska utfallet inte blir negativt för sektorn som helhet” och att ”de kompenserande åtgärderna bör utformas så att inte vissa delar av den ideella sektorn får annat än obetydligt sämre villkor än idag”, borde väl denna väg vara den lämpligaste att försöka gå. Nuvarande system kan bibehållas, innebärande ingen ökad administration för de ideella köksbordskassörerna, inget utvidgat straffrättsligt och ekonomisk ansvar för de förtroendevalda föreningsföreträdarna, ingen ökad kostnad, samtidigt som underlaget för Sveriges medlemsavgift till EU kompenseras. Det svenska föreningslivet kan utan nya momsrelaterade problem fortsätta sitt samhällsnyttiga engagemang.

Enligt vad RF uppfattat är Direktivets effekter för den ideella sektorn i EU i allmänhet, och för idrottens organisationer i synnerhet, dessutom redan på agendan i olika EU-gemensamma fora. Det borde därför inte vara utsiktslöst att Sverige i en eventuell framtida process driver en argumentation baserad på att de omfattande negativa effekterna för den ideella sektorn måste undvikas – såväl i Sverige som i övriga medlemsstater som drabbas på liknande sätt.

RF:s grundläggande inställning är alltså att Sverige inte bör ändra sin moms lagstiftning utan i stället inleda förhandlingar med EU-kommissionen om att få det nuvarande svenska regelverket godkänt. Men vi vill ändå redovisa svensk idrotts uppfattning om förslagets effekter för idrottens organisationer. Endast förslag som på ett eller annat sätt berör dessa kommenteras.

3.2 De föreslagna undantagen från skatteplikt

RF vill inledningsvis påpeka att remissvaret till största delen utgår från ett föreningsperspektiv, dvs att RF försöker belysa förslagets effekter för främst denna nivå med dess ideellt arbetande förtroendevalda m fl. Detta innebär att RF inte gör någon särskild bedömning av förslagets effekter för RF som organisation.

Motsvarande gäller i princip även för förbunds nivåerna, även om RF:s synpunkter i avsnitt 3.2.5 om hur idrottens utbildningsinsatser ska behandlas enligt förslagen är en sådan specifik förbundsfråga. RF vill här – och endast här – understryka att eftersom förbunden inom idrotten så gott som uteslutande är s.k. främjandeorganisationer så ingår ett stort mått av att tillhandahålla gemensamma tjänster från förbunden till sina medlemsföreningar och deras medlemmar. Ofta tillhandahålls sådana utan kostnadsdebitering, vilket ju inte innebär en momspliktig omsättning. Men då kostnadstäckning eftersträvas, och/eller till och med ett visst vinstpåslag tas ut, kan momspliktiga omsättningar uppkomma. Huruvida dessa kan undantas från momsplikt eller inte är inte helt lätt att avgöra. RF väljer att hänvisa till den redovisning som görs i nämnt avsnitt avseende idrottsutbildningen. I stort sett torde samma resonemang kunna föras angående tillhandahållanden av gemensamma administrativa tjänster och liknande.

En utgångspunkt för RF:s ställningstaganden avseende förslagen till undantag från skatteplikt är att utredningen i enlighet med sina direktiv i sina förslag strävat efter att utnyttja undantagen så långt som möjligt, utifrån de tolkningar av Direktivet som utredningen gjort.

En annan utgångspunkt för RF är att det för den framtida rättstillämpningen, inte minst på kort sikt, krävs en tydlig – och eventuellt mer omfattande – lagtext, som kompletteras med klargörande resonemang i propositionstext. Risken är att det annars kommer att krävas en utdragen process av rättsavgöranden innan de ideella föreningarna får klarhet i vad som gäller. RF har sedan utredningens betänkande lades fram fått ett antal frågor ”från verkligheten” som belyser detta. Några av dessa redovisas i bifogad bilaga.

3.2.1- Kulturundantaget (avsnitt 4.4.4)

RF konstaterar att detta undantag knappast kommer att kunna tillämpas av organisationer inom RF-organisationen, då idrottsändamål inte kan anses ingå i de kulturella ändamålen enligt Direktivet. Däremot är undantaget – så som utredningen tolkat och avgränsat dess tillämpning – av avgörande betydelse för idrottens eget studieförbund SISU Idrottsutbildarna, vars kärnverksamhet borde komma att undantas skatteplikt. Detta gynnar i sin tur RF:s idrottsorganisationer som därmed kan fortsätta att utnyttja SISU Idrottsutbildarnas tjänster mm utan att drabbas av ett påslag på priset med en icke avdragsgill moms.

RF hänvisar i övrigt till SISU Idrottsutbildarnas eget remissvar.

3.2.2 - "Idrottsundantaget" (avsnitt 4.4.5)

Inledningsvis vill RF understryka att detta för medlemsstaterna tvingande undantag i Direktivet i grunden är positivt för svensk idrotts allmännyttiga ideella föreningar. Men om föreningarna tvingas in i momssystemet till följd av övriga förslag kan det komma att få negativa effekter. De organisationer vars i så fall momspliktiga intäkter överstiger den föreslagna redovisningsgränsen kommer att bedriva blandad verksamhet med allt vad det

innebär för de redan hårt prövade kassörerna när de ska specificera ingående moms i förhållande till icke avdragsgill sådan mm (se vidare avsnittet 3.3 nedan). Det paradoxala i denna situation blir att det mesta av organisationens finansieringsverksamheter kommer att momsbeläggas, men när sedan överskottet av denna verksamhet används i och för den ändamålsanknutna verksamheten så är momskostnaderna för denna icke avdragsgill och blir därmed en reell kostnad.

Dessutom är det förmodligen oftast så att den icke avdragsgilla ingående momsen i den ändamålsanknutna verksamheten vida överstiger den icke debiterbara utgående momsen på de intäkter denna genererar, varför det ekonomiska utfallet av de föreslagna momsreglerna blir avsevärt sämre än om organisationen varit fullt ut momsredovisningsskyldig. Många föreningar kommer därför att göra bedömningen att organisationen kan komma att tjäna på att behandlas som fullt ut momspliktig, omfattande all verksamhet. Det kan dock enligt RF:s uppfattning inte uppnås enligt Direktivet så länge idrottsorganisationen är en ideell förening, eftersom en sådan måste uppfattas som "ett organ utan vinstsyfte", som det uttrycks i den svenska översättningen av Direktivets bestämmelse.

Risken är att en förändring av momsreglerna i enlighet med utredningens förslag pressar fram en ökande bolagisering av idrotten, eftersom det i ett aktiebolag ovillkorligen blir så att även den idrottsliga verksamheten kommer att betraktas som momspliktig. Detta kan knappast vara skattepolitikens syfte.

Om regeringen ändå känner sig tvingade att föreslå lagändringar i enlighet med utredningens förslag bör därför även denna effekt av Direktivet bli föremål för diskussioner med EU-kommissionen, i syfte att få till stånd att "idrottsundantaget" görs frivilligt för medlemsstaterna att införa. Om Sverige i ett sådant rättsligt läge skulle välja att inte ha något tvingande undantag avseende idrotten i mervärdesskattelagen, skulle – allt annat lika – alla organisationer med en momspliktig omsättning på mer än 250 000 kr kunna få dra av även sin idrottsliga momskostnad mot den utgående på sina finansieringsverksamheter mm.

Frånsett detta vill RF dessutom peka på en potentiellt viktig glidning i den svenska översättningen av Direktivet. Den lyder i relevanta delar "tjänster med nära anknytning till idrottslig eller fysisk träning ..... till personer som ägnar sig åt idrott eller fysisk träning". Denna utgångspunkt har föranlett utredningen att i förslaget till lagtexten uttrycka idrottsundantaget med att "någon bereds ..... tillfälle att utöva idrott".

Den engelska versionen av Direktivet lyder i detta avseende: "the supply of certain services closely linked to sport or physical education ..... to persons taking part in sport or physical education".

RF menar det finns en gradskillnad mellan de olika versionerna som kan leda till olika slutsatser.

Den engelska översättningen leder tankarna till att det är *dels* begreppet "sport" – d v s idrotten som företeelse – som ska undantas, *dels* begreppet "physical education" – d v s den fysiska träningen – med andra ord när någon deltar i endera av dessa *två* skilda företeelser. Den svenska versionen av Direktivtexten följer den engelska genom formuleringen "personer som ägnar sig åt idrott eller fysisk träning", med den avgörande skillnaden att det inledningsvis i stadgandet används formuleringen "idrottslig eller fysisk träning". När detta kompletteras med utredningens formulering av lagtextförslaget känns det som att det som ska undantas inskränks till att endast omfatta *fysiska aktiviteter* i form av att antingen "utöva idrott" (11 b § första stycket) eller i form av att utöva "fysisk träning" (11 b § andra stycket).

Om den svenska lagtexten i stället utgick från den engelska översättningen av Direktivet skulle en svensk lagtextformulering kunna lyda:

”tjänster med nära anknytning till *idrott* eller fysisk träning ..... till personer som ägnar sig åt idrott eller fysisk träning”.

Med en sådan formulering skulle många av de tjänster som kanske inte omfattas av undantaget avseende tillhandahållanden till medlemmar – se RF:s resonemang om detta i nästa avsnitt – istället kunna undantas genom det i Direktivet gällande idrottsundantaget.

Exempelvis borde många av de tillhandahållanden som sker mellan idrottens olika organisationsled, och från dessa till deras medlemmar i form av de fysiska personerna, kunna inrymmas. Om till exempel en idrottsorganisation till en annan tillhandahåller tjänster som kan anses nödvändiga för att bedriva den ändamålsanknutna idrottsverksamheten borde en sådan tjänst innefattas i begreppet *idrott*. Många av utredningens extensiva tolkningar av undantagsreglerna i Direktivet, som rent juridiskt ibland känns något tveksamma, skulle i så fall också få ett starkare stöd.

Den uppfattning som utredningen framför i näst sista stycket på s 114, angående EG-domstolens utslag gällande Canterbury Hockey Club, känns till exempel inte helt uppenbar. D v s att domen innebär att även utbildning av idrottsledare ska omfattas av undantaget under vissa förutsättningar. Om utredningens uppfattning grundar sig på att den anser att utbildningen ingår i tjänsten ”tillfälle att utöva idrott” eller tjänsten ”fysisk träning”, eller som en tjänst med omedelbart samband med utövandet framgår dock inte.

Utredningens uppfattning känns mycket extensiv utifrån föreslagen lydelse av lagtext. Med RF:s förslag till lagtext ovan torde utredningens uppfattning få ett starkare stöd. En tillhandahållen utbildningstjänst inom idrotten borde enligt RF:s uppfattning i vart fall omfattas av begreppet ”nära anknytning till *idrott*”, och tillhandahållas person ”som ägnar sig åt *idrott*”.

3.2.3 - Undantaget för omsättning till medlemmar (avsnitt 4.4.6)

Enligt utredningen är detta undantag tillämpligt för idrottsrörelsens organisationer, utifrån att Direktivet ger möjligheter att undanta vissa omsättningar av icke vinstdrivande organisationer som har ett *medborgerligt eller därmed jämförlig syfte/ändamål*. Detta skulle, menar utredningen, täcka de flesta av de syften som idag betraktas som allmännyttiga. RF stödjer naturligtvis denna uppfattning, men anser inte att den är helt självklar. En sådan tolkning skulle därför behöva förtydligas i kommande lag- och/eller propositionsskrivningar.

Det finns dessutom ytterligare rekvisit som måste vara uppfyllda för att undantaget ska vara tillämpligt, rekvisit som är allt annat än klarlagda av utredningen.

Vad avses till exempel med att omsättning av varor och tjänster ska ske till medlemmar i deras gemensamma intresse? Ska det uppfattas som att omsättningen ska syfta till att berika organisationens ekonomi? Eller är det en ”bulvanregel”, tillkommen för att den ideella föreningen inte ”ska utnyttjas” för annars ren kommersiell verksamhet bedriven av annan?

Vad avses med ”mot en stadgeenligt bestämd avgift” i detta sammanhang?

- Krävs det att de specifika varorna/tjänsterna ska vara faktiskt prissatta i stadgarna?
- Eller ska de åtminstone till sin natur vara angivna i stadgarna?
- Räcker det med att det av stadgarna framgår att varor/tjänster – rent allmänt – ingår i en avgift?

- Vilken avgift avses? Är det medlemsavgiften/årsavgiften, eller är det en rent faktisk i stadgarna prissatt avgift för just den specifika varan/tjänsten?
- Är det tillräckligt för undantagets tillämpning att styrelsen, som har sitt beslutsmandat genom stadgeregleringen, fattar löpande beslut om vad som ska ingå i form av varor och tjänster i avgiften vid var tid?

Sammanfattningsvis anser RF alltså att det föreligger många tveksamheter om undantagets omfattning och villkoren för dess tillämpning, som inte klargörs av innehållet i betänkandet.

3.2.4 - Undantaget avseende penninginsamlingsevenemang (avsnitt 4.4.7)

Detta undantag är i sin nuvarande form näst intill omöjligt att avgränsa omfattningen av, vilket ju även utredningen konstaterar. Den förutsätter att Skatteverket inledningsvis gör avgränsningarna, vilket därefter skattedomstolarna kommer att pröva i tidskrävande processer, som sedermera utformar gränserna för undantagets omfattning.

För svensk idrotts del är denna fråga helt avgörande. Idrottens organisationer har idag utvecklat en omfattande och mångfacetterad finansieringsverksamhet som inte alltid har en naturlig anknytning till föreningens allmännyttiga verksamhet. RF anar att detta förhållande kanske inte är lika framträdande inom alla delar av den ideella sektorn.

RF anser att Sverige vid behov ska framhäva uppfattningen att Direktivets undantagsbegrepp ”fund raising events” för den ideella sektorn i Sverige motsvaras av ”intäktsskapande verksamhet” eller ”finansieringsverksamhet” så som den sett ut under mycket lång tid. Vår folkrörelsemodell och dess finansiering kräver många gånger löpande finansieringsaktiviteter. Den klarar inte finansieringen med intäkter från tillfälliga ”events”. Därför ska dagens intäkter med naturlig anknytning eller de hävdvunna betraktas som Sveriges typ av ”penninginsamlingsevenemang” och undantas, så länge som de syftar att finansiera den allmännyttiga verksamheten.

Även under detta förslag till undantag har RF fått en mängd frågor som kan vara till nytta för finansdepartementets fortsatta beredning. En del av dessa, som berör relativt vanliga finansieringsverksamheter inom idrottsrörelsen, redovisas i bilagan.

3.2.5 - Särskilt om idrottens utbildningstjänster mm.

En för den svenska idrottsrörelsen viktig frågeställning – vilken har berörts ovan inledningsvis under 3.2 – är hur den interna utbildningsverksamheten kommer att behandlas. Här avses då inte den utbildning som bedrivs av idrottens studieförbund SISU Idrottsutbildarna och utgör förbundets kärnverksamhet. Den senare kommenterades ovan i avsnitt 3.2.1. Den utbildning RF bekymrar sig om här är i stället respektive idrotts – SF:s eller specialdistriktsidrottsförbunds (SDF) – interna utbildningar riktade till sina föreningar och deras medlemmar/ledare etc., exempelvis tränarutbildningar, styrelseutbildningar, funktionärsutbildningar och liknande. RF:s distriktsförbund (DF) tillhandahåller också olika typer av utbildningstjänster, främst administrativa utbildningar.

Om dessa typer av utbildningar inte omfattas av något av de föreslagna undantagen blir de att betrakta som momspliktiga. Det innebär att all sådan utbildning blir avsevärt kostsammare för idrottens organisationer som inte kommer att ha någon avdragsrätt för debiterad moms på dessa tjänster.

Frågan är då om något/några undantag kan anses tillämpliga.

Kulturundantaget torde inte bli tillämpligt då idrottens organisationers ändamål knappast låter sig inrymmas i de som krävs.

Idrottsundantaget – i den utformning som utredning föreslår – innebär inte med självklarhet en befrielse från momsplikt. Själva utbildningstjänsterna kan knappast hänföras till ”att utöva idrott” respektive att utöva ”fysisk träning”. Möjligen kan utbildning av nödvändiga idrottsledare hänföras till ”omsättning av tjänster som har omedelbart samband med utövandet av idrotten”.

I avsnittet 3.2 på s 6 föreslår RF en annan lydelse av ifrågavarande lagtext, utifrån en mer direkt översättning av den engelska direktivtexten, som enligt RF:s uppfattning leder till att utbildningarna därmed mer direkt går att inrymma i undantaget.

Undantaget för omsättning till medlemmarna skulle möjligen kunna vara tillämpligt, om det över huvud taget gäller för organisationer med idrottslig ändamål (se ovan avsnitt 3.2.3). Men för att kunna avgöra det måste en mängd andra oklarheter rörande övriga förutsättningar för dess tillämpning klargöras. När detta är gjort skulle idrottens organisationer eventuellt ha möjligheter att anpassa sina stadgar efter vad som krävs för undantagets tillämpning. Detta undantag kan alltså vara en möjlighet för att undanta idrottsutbildningarna från det momspliktiga området.

Undantaget för penninginsamlingsevenemang kanske också kan bli tillämpligt, beroende på om utbildningen av respektive organisation kan anses bedriven i ”skälig omfattning”. Eftersom någon exemplifiering av vad som avses med ett penninginsamlingsevenemang saknas förutsätter RF att i princip vilken intäktsskapande verksamhet som helst kan bedömas mot rekvisiten för detta undantags tillämpning.

Sammanfattningsvis finner RF att ett flertal undantag under vissa givna förutsättningar kan bli tillämpliga på tillhandahållna utbildningar av idrottslig karaktär. Dock finner inte RF att något av undantagen med någon självklarhet är tillämpligt, utan att samtliga förutsätter relativt extensiva tolkningar av utredningens förslag. Ett sätt att understödja sådana extensiva tolkningar är att ändra skrivningen i lagtexten rörande idrottsundantaget i enlighet med RF:s förslag i avsnitt 3.2 på s 6. Alternativt måste frågan klargöras på annat sätt, om inte svensk idrottsledar- och funktionärsutbildning ska bli hårt drabbad.

RF vill också påpeka att ett resonemang enligt ovan också kan föras avseende andra tjänster som tillhandahålls från och mellan de olika idrottsförbunden, t ex när det gäller administrativa tjänster.

RF hänvisar även här till några frågeställningar i bilagan.

3.3 - Problematiken med avdragsrätt vid blandad verksamhet

För de flesta föreningar som kommer över den föreslagna omsättningsgränsen för redovisning av moms uppkommer alla problem med blandad verksamhet. För den momspliktiga verksamheten ska ingående och utgående moms redovisas, men för den ändamålsanknutna idrottsliga verksamheten i alla dess former kommer det bara att finnas en icke avdragsgill ”ingående moms”. De såväl formella som administrativa problemen med att särskilja dessa kommer att ställa stora krav på redovisningsansvariga.

Att detta leder till en drastiskt ökad administrativ börda är ställt utom allt tvivel. Men dessutom tillkommer en hel del problem med de formella avgränsningarna.

Frånsett problemen med att fastställa vad de ovan behandlade undantag som utredningen föreslår omfattar, tillkommer sedan i nästa skede att fastställa vilka kostnader som hänförs till det undantagna respektive till det momspliktiga området. Ofta är det nog så att en kostnad belastad med moms är hänförlig till båda områdena.

Några praktiska exempel, kanske främst från elitnivån eller strax under, som belyser denna problematik:

- Mer eller mindre löpande tjänster i form av reklam/sponsoring i alla dess former kommer att betraktas som en momspliktig verksamhet. Idrottsorganisationer har i några processer gällande inkomstbeskattningen hävdade att även kostnader från den idrottsliga verksamheten måste gå att hänföra hit. Det gäller till exempel kostnader för idrottsutövarna och deras nödvändiga kostnader, eftersom det är deras verksamhet som skapar det värde som föreningen sedermera kan utnyttja i finansieringssyfte gentemot sponsorer/reklamköpare. Någon framgång har dock inte nåtts i dessa processer. Men i gränslandet mellan den momspliktiga verksamheten och den idrottsliga finns trots allt en mängd kostnader som är gemensamma.
- Många föreningar arrangerar enstaka cuper/tävlingsarrangemang, vilka i lagidrotter oftast hanteras inom ramen för föreningens ungdomsverksamhet. I individuella idrotter kan det lika gärna handla om föreningens "årliga tävlingsarrangemang". Såvitt RF förstått kan dessa arrangemang hänföras både till det idrottsliga undantaget och undantaget för "penninginsamlingsevenemang" om de håller sig inom föreningens ram för skälighet. Därmed ska alla intäkter i direkt anslutning till arrangemanget anses omfattas av detta undantag från momsplikt. Det måste då också innebära att alla reklam-/sponsorintäkter direkt hänförliga till just detta arrangemang omfattas av undantaget, vilket innebär att intäkter och kostnader för dessa reklam-/sponsorintäkter ska särredovisas från de som är momspliktiga. Än värre blir det om "löpande" sponsorer även deltar i detta arrangemang mot en gemensam ersättning, vilket bör leda till att ersättningen och kostnaderna ska fördelas efter skälig grund. Motsvarande resonemang bör också gälla exempelvis intäkter från en servering som används både löpande och vid ett enskilt evenemang.
- En så kallad övergångsersättning när en idrottsutövare lämnar en förening för en annan är att betrakta som en omsättning. Frågan är om detta kan betraktas som en momsbefriad intäkt som ligger inom ramen för det idrottsliga undantaget – med utredningens terminologi, "beredas tillfälle att utöva idrott" eller "fysisk träning" alternativt en tjänst med omedelbart samband till detta – eller ska betraktas som en momspliktig tjänst. Ska det betraktas som en momspliktig tjänst uppkommer frågan vilka kostnader som kan hänföras hit. Är det bara direkta eventuella "inköpskostnader" för idrottsutövaren tillsammans med de kostnader man haft för förhandlingar och upprättande av avtal m.m. vid försäljningstillfället? Eller kan även kostnader som är hänförliga till "förädlandet" av utövaren under tiden i föreningen räknas med? Och till vilka delar i så fall?

Fler exempel kan ges, även från lägre nivåer inom idrotten, men RF väljer att begränsa sig till ovanstående, eftersom exemplen i sig påvisar den problematik som ansvariga i föreningarna kommer att ställas inför.

4 - Särskilda regler för småföretag - En redovisningsgräns vid 250 000 kr (Kap 6)

RF utgår ifrån att utredningens resonemang beträffande redovisningsgräns är korrekt utifrån Direktivet, det vill säga att det inte finns möjligheter att införa en särskild redovisningsgräns för vissa sektorer. En föreslagen redovisningsgräns måste därmed gälla för all ekonomisk verksamhet.

Om det skulle visa sig att det finns möjligheter att ha olika redovisningsgränser är RF:s uppfattning att redovisningsgränsen för den ideella sektorn borde sättas avsevärt högre.

Exempel på högre redovisningsgränser finns bland övriga medlemsstater, och borde därmed kunna vara användbara och önskvärda även i Sverige.

RF konstaterar dock att även den föreslagna redovisningsgränsen vid 250 000 kr kräver förhandlingar med och godkännande av EU-kommissionen. Om utredningens övriga EU-anpassade förslag blir verklighet utan att ens den föreslagna redovisningsgränsen blir godkänd, kommer Sverige endast att ha möjligheter att införa en redovisningsgräns vid ca 90 000 kr. Eftersom RF fått signaler som tydligt visar att redan den av utredningen föreslagna gränsen innebär att ett mycket stort antal ideella idrotts- och andra föreningar tvingas in i moms-systemet kan vi utgå ifrån att en avsevärt lägre nivå skulle slå mycket hårt.

Sammanfattningsvis måste Sverige, om nu Direktivet alls kräver en förändring av de svenska momsreglerna, med kraft kräva en avsevärt höjd redovisningsgräns jämfört med den idag tillåtna, och bör utgå från den högsta nivå som någon medlemsstat tillåtit ha.

5 - Obligatorisk skattskyldighet vid uthyrning av verksamhetslokaler etc. (Kap 5)

RF konstaterar inledningsvis att detta förslag i betänkandet inte har någon som helst bakgrund i tvingande regler i Direktivet eller andra EU-regler, utan är ett beställningsverk från fastighetsbranschens företrädare via sina branschorganisationer i en hemställan till finansdepartementet. Som huvudsakligt skäl åberopas ”att de administrativa kostnaderna för den frivilliga skattskyldigheten uppgår till mycket stora belopp”.

RF konstaterar också att de två alternativa förslag till åtgärder för att tillgodose branschens önskemål är avsevärt mindre långtgående, än det förslag som utredningen enligt sina direktiv hade att lägga fram. De båda alternativ som fastighetsbranschen föreslog skulle i princip innebära oförändrad situation för den ideella sektorns förhyrning av verksamhetslokaler etc. Denna uppfattning baserar sig på att RF uppfattar uttrycket ”näringsidkare” som utredningen begagnar sig av på s 133, som organisationer med momspliktig verksamhet i lokalerna.

Trots detta har utredaren enligt utredningsdirektiven fått i uppdrag att lägga det långtgående förslaget att helt slopa det valfria systemet med den frivilliga skattskyldigheten till moms för de fastighetsupplåtare som så önskar – och har rätt förhyrare. RF kan inte finna något annat bärande skäl till att utredningen fått detta mer långtgående uppdrag i direktiven än att regeringen i en riksdagsskrivelse (rskr 2007/08:131) uppgivit målet att företagens administrativa kostnader till följd av statliga regler ska minska med 25 procent till hösten 2010.

De konsekvenser en lagändring i enlighet med förslaget skulle medföra för svensk idrottsrörelses samtliga organisationsled är främst en kraftigt ökad kostnad för administrativa lokaler. Men förslaget drabbar dessutom ännu hårdare vissa idrotter som av olika skäl behöver hyra sina idrottsliga lokaler permanent. Exempel på idrotter där det är vanligt är ridsport, boxning och budo/kampsport.

RF kan dock konstatera att idrottsorganisationernas korttidsförhyrningar av idrottslokaler/-anläggningar för idrottslig verksamhet är de enda verksamhetsförhyrningar av lokaler etc. inom den ideella sektorn som inte kommer att drabbas av denna kostnadsökning. Denna konsekvens noterar givetvis RF med stor tillfredsställelse. Motsatsen skulle innebära ett ekonomiskt dråpslag för svensk idrott. Idrottens behov av allehanda typer av lokaler för sin idrottsliga verksamhet behöver knappast utvecklas här.

Enligt RF:s uppfattning finns det en grundläggande fråga att besvara:

Ska önskemålen om lagändringar från en enskild bransch inom svenskt näringsliv tillsammans med regeringens målsättning om minskad administrativ börda för hela näringslivet leda till

lagändringar som kommer att slå hårt mot hela den ideella sektorn? Eller annorlunda uttryckt: Ska kommersiella önskemål sättas före den ideella sektorns möjligheter att fortsätta bidra till ett bättre samhälle?

RF:s klara uppfattning och förhoppning är att i stället för att genomföra utredningens förslag så kan branschens önskemål tillgodoses genom deras egna till finansdepartementet tidigare framförda förslag. Inget av dessa påverkar den ideella sektorn på något avgörande sätt, och som utredningens förslag gör. Och även denna minskade administrativa börda för företagen i denna bransch kan inräknas i den målsättning som regeringen tidigare satt upp.

6 – Kompensatoriska åtgärder (Kap 7)

RF har givetvis noterat att utredningen, i enlighet med direktiven, även för ett resonemang om ekonomiska kompensatoriska åtgärder i olika former för att lindra de ekonomiska effekterna av förslaget. Den lägger dock inte något direkt förslag, eftersom den inte anser sig kunna bedöma effekterna.

RF har förståelse för svårigheterna att hitta ett fungerande kompenationssystem. Att på basis av en beräkning av de sammantagna ekonomiska konsekvenserna – hur den nu ska göras – bara öka statsstödet till den ideella sektorns olika delar löser inga problem eftersom effekterna blir olika för varje enskild förening eller enskilt förbund. Det enda rättvisa kompenationssystemet är en direkt ekonomisk kompenation ”krona för krona” till respektive drabbad organisation. Hur ett sådant system skulle se ut och vilken administrativ börda det i sig skulle innebära för såväl bidragsgivare som bidragssökande, vill RF inte ens ge sig in i att diskutera.

RF vill här hänvisa till den ovan i avsnitt 3.1 på s 4 framförda tanken på att Sverige vid behov undersöker möjligheterna att ”friköpa” den ideella sektorn från Direktivets effekter.

7 - Avslutande reflektion

Skatte- och avgiftsfrågorna är av avgörande betydelse för idrottsrörelsen, såväl ekonomiskt som när det gäller föreningarnas administrativa situation. Den ekonomiska finansieringsverksamhet föreningarna bedriver är just en finansieringsverksamhet. Överskottet används för att hålla kostnader för framför allt barn och ungdomar låga i syfte att hålla idrottens dörrar öppna för så många som möjligt, oavsett ekonomiska förutsättningar. Ökade kostnader för föreningarna kommer att leda till ökade avgifter för medlemmarna och därmed direkt motverka denna strävan – en strävan som också är samhällets, uttryckt i exempelvis Idrottslyftet. Det kan knappast vara regeringens och riksdagens mening.

Men skatte- och avgiftsfrågorna kan också ses i ett vidare perspektiv.

De allmännyttiga ideella föreningarna har särbehandlats på skatteområdet för att samhället ansett att de spelar en viktig och positiv roll inte bara i enskilda människors liv utan också för samhällsgemenskapen och demokratin. Utifrån denna funktion, liksom sin avsaknad av vinstsyfte kan de inte jämföras med ”vanlig” kommersiell näringsverksamhet, även när de bedriver ekonomisk verksamhet för att finansiera sin allmännyttiga verksamhet.

Vi har på senare tid, och från olika håll, sett tendenser att man bortser från denna skillnad, och/eller att det råder okunskap om skillnaden. Risken finns att man därmed tvingar de ideella organisationerna, däribland idrottsföreningarna, att anpassa sig till det kommersiella näringslivets villkor. För idrottsrörelsens del rör det sig om en risk att en tilltagande bolagisering pressas fram i första hand på föreningsnivån.

Enligt RF:s uppfattning handlar regeringens ställningstagande i de nu aktuella momsfrågorna därför i grunden om en för framtiden avgörande fråga: Vilken folkrörelse, och vilken idrottsrörelse, vill Sverige ha i framtiden?

Sveriges Riksidrottsförbund

Karin Mattsson Weijber
ordförande

Erik Strand
generalsekreterare

Exempel från verkligheten

Sedan utredningens betänkande presenterades har RF nåtts av en mängd olika frågeställningar om hur viss beskriven verksamhet ska behandlas i det föreslagna systemet. Några av dessa redovisas här nedan, och vill samtidigt påpeka att RF i vissa av dem har ett eget troligt svar, men inte alltid. Det är sammantaget bitvis svårt att sätta in dessa konkreta frågeställningar i ett abstrakt sammanhang utifrån innehållet i betänkandet. Därför tror RF att det även för finansdepartementets fortsatta hantering av betänkandet och remissvaren kan vara av nytta att få del av denna konkreta verklighet.

Avsnitt 4.4.5 – ”Idrottsundantaget”

- Hur avgränsas/vad omfattar egentligen det ”idrottsliga undantaget”? Är det t ex helt självklart att den idrottsliga verksamhet som bedrivs inom ramen för våra idrottsorganisationer ingår i begreppet ”att utöva idrott”? D v s att sådan verksamhet innebär att man ”bereds tillfälle att utöva idrott” i direktivets mening? Vad är den reella skillnaden mellan att ”utöva idrott” i första stycket, och ”fysisk träning” i andra stycket? Behövs det andra stycket egentligen?
- Kräver inte Direktivet att idrottsundantaget förbehålls organisationer med ett idrottsligt ändamål? Motsvarande synes ju krävas för de andra undantagen, d v s att organisationen i fråga ska ha det ändamål som undantaget avser att särbehandla. Om inte så är fallet, kan ju detta uppfattas som ”orättvist” utifrån idrottens synvinkel?
- En förening anordnar en årlig cup/turnering/ett idrottsevenemang mot betalning i form av en ”deltagaravgift” för varje deltagare som i form av motprestation innebär betalt boende, mat, lokala transporter, kringaktiviteter mm.
  - Ska den del av avgiften som avser de senare tjänsterna brytas ur och beskattas för sig, skild från det som kan anses belöpa på ”möjligheten att utöva idrott”?
  - Kan i så fall dessa tjänster hänföras till undantaget för ”penninginsamlingsevenemang” och därmed bli moms fria på den grunden, då de ju ingår i det ”tillfälliga” idrottsevenemanget? (Se ang det undantaget nedan).
  - Kan det istället vara så att alla intäkter/kostnader anses ingå i den tillfälliga cupen etc., d v s att de kan tolkas som att dessa ”kringtjänster” har ett så omedelbart samband med idrottstjänsten, så att de betraktas som moms befriade enligt ”idrottsundantaget”?
  - Skulle det i så fall kunna gälla oavsett om idrottsevenemanget är tillfälligt eller inte?
- Hur ska uthyrning av ”idrottsutrustningsförvaringsplats” etc. i anslutning till idrottsverksamhetsanläggning (båtplats, stallplats, förrådsplats för kanoter mm) till såväl medlemmar som externa bedömas? Kan denna typ av tjänster betraktas som en sådan närliggande kringtjänst kopplad till tjänsten att utöva idrottslig verksamhet?

Avsnitt 4.4.7 – Undantaget avseende penninginsamlingsevenemang

- ”I skälighetsomfattning”? Hur ska SkV ha en möjlighet att definiera detta?
- Vad innebär kravet att penninginsamlingsverksamheten ska ”anordnas uteslutande till förmån för organisationen och dess verksamhet”?
Är regelns syfte enbart att begränsa möjligheten för kommersiella aktörer att använda sig av en ideell organisation i bulvansyfte?
- Kan ett evenemang, idrottsligt eller annat, anses som tillfälligt – genomföras ”i skälighetsomfattning” - om dess faktiska genomförande sker under t ex max en vecka per år, men

där förberedelserna kräver lång och kontinuerlig förberedelse? Exempel; Gothia Cup, "Ortens höstmarknad" etc.?

- Kan en förenings "underavdelningar" – t ex respektive ungdomslag – betraktas som separata från föreningen så att respektive lags tillfälliga "salamiförsäljning" – men som "sprids" under året bland lagen så att föreningen rent faktiskt säljer "salami" regelbundet – betraktas som ett undantaget penninginsamlingsevenemang?
- Kontant betalning som substitut för t ex annars tvingande lottförsäljning, hur ska den behandlas?
Kan t ex den lottförsäljning som "lottförsäljningströtta" föräldrar köper sig fri från betraktas som en avgift för deras barns idrottsutövning, d v s vara momsbefriad enligt "idrottsundantaget"?
Kan i så fall detta synsätt även anses gälla om man "köper sig fri" från att delta i finansieringsverksamheter som *inte* är momsbefriade, t ex för att slippa stå i en restauranggarderob vissa kvällar och helger?
- En förening anordnar en årlig cup/turnering/ett idrottsevenemang mot betalning i form av en "deltagaravgift" för varje deltagare i form av motprestation som innebär betalt boende, mat, lokala transporter, kringaktiviteter mm. Ska den del av avgiften som avser de senare brytas ur och beskattas för sig, skild från det som kan anses belöpa på "möjligheten att utöva idrott"?
Kan i så fall dessa tjänster hänföras till penninginsamlingsevenemang och därmed bli momsfria på den grunden, då de ju ingår i det "tillfälliga" idrottsevenemanget?

Särskilt om idrottens utbildningstjänster

- Blir annan typ av utbildningsverksamhet tillhandahållen av SISU Idrottsutbildarna som inte kan klassas som förbundets kärnverksamhet alltid momspliktig? T ex kurs-/föreläsningverksamhet för våra SF och föreningar och deras medlemmar som anordnas av SISU Riks och/eller SISU-distrikten?
- Hur kommer vår rent idrottsliga utbildning – t ex tränar-/domarutbildningar - som respektive förbund och/eller deras regionala förbund (SDF) tillhandahåller att betraktas? Kan den möjligen gå att hänföra till en momsbefriad "kringtjänst" med direkt samband till idrotten?
Blir det någon skillnad om sådan utbildning tillhandahålls mot enbart kostnadstäckning? Om denna idrottsutbildning per definition inte är undantagen, kan den då "göras" skattebefriad genom att i respektive organisations stadgar föreskriva att denna form av utbildningsinsatser följer med medlemskapet?
- Den rent idrottsliga utbildningen enligt föregående punkt tillhandahållen av SF/SDF/DF torde väl inte gå att inrymma i undantaget för folkbildning och kulturutbildning enligt 3 kap 11 § 5 p, då ju den avgränsas till organisationer "som har ett konstnärligt eller liknande kulturellt ändamål" och verksamheten – d v s utbildningen - är ett direkt led i främjandet av detta kulturella ändamål? Det synes ju vara svårt att hävda att våra organisationer med ett idrottsligt ändamål även omfattas av "kulturundantaget" vad avser den rent idrottsliga utbildningen. Eller?

Följande specialidrottsförbund har uttryckligen ställt sig bakom RF:s remissvar

Sveriges Akademiska Idrottsförbund

Svenska Bangolförbundet

Svenska Basketbollförbundet

Svenska Bilsportförbundet

Svenska Bowlingförbundet

Svenska Budo- och Kampsportförbundet

Svenska Cykelförbundet

Svenska Dragkampförbundet

Svenska Flygsportförbundet

Svenska Friidrottsförbundet

Svenska Golförbundet

Svenska Gymnastikförbundet

Svenska Handikappidrottsförbundet/Sveriges Paralympiska Kommitté

Svenska Innebandyförbundet

Svenska Ishockeyförbundet

Svenska Kanotförbundet

Korpen Svenska Motionsidrottsförbundet

Svenska Orienteringsförbundet

Svenska Seglarförbundet

Svenska Simförbundet

Svenska Skyttesportförbundet

Svenska Taekwondoförbundet

Svenska Tyngdlyftningsförbundet

Svenska Varpförbundet

Svenska Vattenskid- och Wakeboardförbundet

Svenska Volleybollförbundet